

тжи: „чувствувам, че те ме избегват след моя позор, затова и аз ги избегвам“. В такъв случай, според нейните думи, само мъжете биха имали към нея добри разположения. Но кой не познава чувствата на мнозина мъже към такива именно девизи? . . . И свидно ми ставаше за това момиче, израсло в такава сурова среда и лишено от знания за живота. Като да се безпокоях за съдбата на моята собствена дъщеря . . . Съвестно ми е като си спомня колко малко съм сторил за нейното издигане.

И постепенно аз изгубих добрите си чувства към това момиче . . . Често аз почвах да се връщам в къщи недоволен и по цели часове не можах да се успокоя.

У много мъже има вкоренено едно оригинално убеждение — че жена, която има връзки с някого, непременно е имала такива и с другото. За нещастие, това убеждение се вкорени и у мене . . . Ония, които познават какво тежко страдание е любовта, ще ми простят за това. Но мисълта, че това е тжко тжй, се заби като гвоздей в главата ми. По-нататък това злополучно убеждение се обжрна у мене в нещо патологично и крайно болезнено. Макар и по природа да не съм такъв, аз станах недоверчив и наклонен към преувелечения. Най невинна нейна усмивка някому, или нещо научно и непроверено добре, бежа в състояние да породят нови мъчения. Аз дори бех усвоил роля, на която основателно биха завидели разузнавачите във военно време . . . Картини най невъзможни и понекога дори цинични, се рисуваха за нея в моето разстроено въображение. И наставаха моменти, които късат сърцето . . . Никога нема да забравя тия дни на тежко страдание!

И като по инстинкт аз намерих най сетне, спасение само в едно: да я избегвам. Аз бех уморен от душевни терзания и чувствувах нужда от уединение. За това сам посрещнах тая идея като откровение . . . И преди часовете, в които можах да я виждам по улиците, аз почнах да се прибирам в къщи. Може би това беше и като отговор на нейните постъпки с мен. Също тжй и тя почна от некое време насам по един много деликатен начин да ме избегва . . . Това, разбира се, тжй много ме угорчаваше . . .

В къщи аз намерих с какво да се залисвам и за няколко дни се поуспокоявах. Но случайно, или защото аз тжй исках, понекога пак я виждах на улицата. И тогава пак и сякаш още по-стихийно пламваше стихналия малко огън . . . Господи, питах се аз, до кога?

Но трагичната и много болезнената за мен развръзка най-сетне настъпи . . . Това беше едва преди няколко дни.